

PEMPE KALPLİ MEKTUP

Postacı getirip verdi pembe kalpli mektubu genç kadına. Minnetle sarıldı postacının ellerine ve teşekkür etti. Tam iki yıldır her hafta, bir gün bile gecikmeden gelirdi pembe kalpli mektup. Zeynep'in mektup arkadaşı Reyhan'dan. Aynı yaşıydılar Zeynep'le Reyhan. İlkokul öğretmeni kazandırmıştı bu iki iyi dostu birbirlerine. Zeynep Ankara'da yaşıyordu; Reyhan Almanya'da. Üç sene önce mektupla tanışmış ve her mektupta daha da çok sevmişlerdi birbirlerini. Zeynep biraz içine kapanık bir çocuktü, pek fazla arkadaşı yoktu. Kolay kolay kaynaşamaz herkese açamazdı kendini çok güvenmedikçe. Ama Reyhan'a açmıştı. Reyhan çok farklıydı. Gelen mektuplarındaki her satırından, umut, mutluluk, iyilik damlıyordu. Kalbinin sıcaklığı, temizliği süslüyordu her kelimeyi sanki. Tanıştıkları günden beri her hafta mektuplaşıyorlardı. Zeynep bir tane yazana kadar Reyhan dört tane gönderiyordu bir ayda. Ama her ikisi de memnundu durumdan. Reyhan'ın anlatacak o kadar çok güzel anıları vardı ki merakla bekliyordu Zeynep her hafta. Reyhan'ın iyilik, mutluluk dolu mektupları anıları, yaşantısı Zeynep'in hayatını da değiştirmişti. Artık daha çok arkadaşı vardı, daha mutlu, daha pozitif. Reyhan'dan alıyordu bu enerjisini. Söz vermişlerdi bir birlerine mektuplaşmaları beş seneyi doldurduğunda birbirlerini göreceklerdi. Çok istiyorlardı buluşmayı. Zeynep'in ailesi de çok istiyordu. Reyhan'ın Zeynep'in üzerindeki etkisi görülmeyecek gibi değildi ve bu da onları fazlasıyla memnun ediyordu.

Açtı pembe kalpli mektubu genç kadın ve oturdu Zeynep'in başucuna okumaya başladı. Kardeşim Zeynep. Bu hafta yine heyecanla dinleyeceğimi tahmin ettiğim olaylar yaşadım. Okulla beraber piknik yapmak için bir ormana gittik. Dev, yemyeşil ağaçların altına kurduk piknik alanımızı. Hava o kadar güzel kokuyordu ki, sanki birileri iri, masmavi gökyüzünden aşağıya çiçek döküyordu. Öğretmenimizle birlikte... Diye devam ediyordu Reyhan'ın mektubu. Biten mektubu katladı, zarfına koydu ve kaldırdı rafta duran mektup dolu kutunun içine. Bir bakıma ecza dolabı gibiydi. Zeynep'in her hafta alması gereken bir ilaç dolabı.

Zeynep altı ay önce bir trafik kazası geçirmişti. Doktorların ümit yok demesine rağmen, ciddi bir şekilde tutunmuştu hayata. Ve altı ay gibi kısa bir sürede gelişme de kaydetmişti. Tıbbi hiçbir destek almıyordu Zeynep; Reyhan'ın mektupları hariç. Ailesi Zeynep'in ilacı diyordu mektuplara. Hareket edemez, konuşamaz halde iken başını, ayaklarını oynatır hale gelmişti. Her hafta almaya devam ettikçe ilacını, yani okudukça başucunda Reyhan'ın umut ve mutluluk dolu mektubu mucizevî bir şekilde ilerleme kaydetmeye devam ediyordu. Doktorları bile şaşkınlık içindeydi. "Her ne yapıyorsanız Zeynep'e devam edin." diyorlardı. Bu yüzdendi kapıya gelen postacının ellerine minnetle, umutla sarılması genç kadının. Zeynep'ine nefes, can, hareket, tekrar hayat taşıyordu postacı iyilik dolu Reyhan'dan. Ailesi bir mektup yazarak Zeynep'in durumunu bildirmişti Reyhan'a. Çok üzülmüştü Reyhan ama yansıtmadı mektuplarına. İyileşecek biliyorum diyordu hep, her zamanki gibi umutla. Ve devam etti şifalı mektuplarını yollamaya her hafta.

En güzel elbiselerini giydi Zeynep. Nihayet o gün gelmişti. Tam beş sene geçmişti canı, dostu, kardeşi Reyhan'la tanışmasının üzerinden. Ve bugün, sözleştikleri gibi birbirlerini göreceklerdi. On altı yaşında birer genç kız olmuşları ikisi de.

- Anne çok merak ediyorum Reyhan'ı. Hayalimde canlandırdığımdan daha güzel olması imkansız. Çünkü o benim görmediğim, ama gördüğüm tanıdığım en güzel insan. Dedi. Annesi onayladı onu. O da görmemesine rağmen iyi yürekli, umut, mutluluk saçan Reyhan'ı farklı canlandırmıyordu hayalinde. Zeynep'lerin evine yakın bir pastanede buluşacaklardı. O kadar heyecanlıydı ki Zeynep yarım saat önceden gidip beklemeye başlamışlardı bile. Zaman geçmek bilmiyordu sanki. Her kapı açılışında "İşte geldiler." Diyordu. Gelmek üzere olmaları gerekiyordu. Kararlaştırdıkları saat gelmişti. Ve kapı açıldı yine. İpek saçlı, dünya güzeli bir genç kız tam karşılarındaydı. "Geldi." Dedi Zeynep. Reyhan bu olmalıydı mutlaka.

Hayalindeki gibi ışık saçıyordu etrafına. Ayağa fırladı heyecanla “Reyhan!” dedi. Reyhan’ın yüzüne kocaman bir mutluluk yayıldı. Annesinin elinden tuttu ve ilerledi Zeynep’e doğru yavaş yavaş. “Koşması gerekirdi” diye düşündü Zeynep içinden. Beş senedir bu anı bekliyor olmalıydı o da. Acaba onun kadar çok sevmiyor muydu Zeynep’i Reyhan? Gördüğüne mutlu olmamış mıydı? Acaba Zeynep, Reyhan’ın hayalindekinden farklı mıydı? Beğenmemiş miydi onu? Acaba, acaba, acaba.... Bir düzine acaba geçti Zeynep’in aklından. Ta ki Reyhan’ın sıcak elini yüzünde bulana dek. Gözlerine baktı Reyhan’ın; o kadar yakın ve o kadar uzaktı ki. O kadar anlamlı ve o kadar boşlukta idi ki bakışları... Zeynep bu garipliği düşünürken sarılmıştı bile Reyhan ona sımsıkı. Aynı şekilde karşılık verdi. “Kardeşim” dedi. Beş yılın özlemi vardı bu sarılmada. Uzunca kaldılar ayakta öylece, sıkı sıkıya bağlı. Ta ki Reyhan’ın annesi fısıldayana kadar Zeynep’in kulağına. “Reyhan’ın gözleri görmüyor.”

Bazen göz yetmez görmeye, dil yetmez anlatmaya. Kalpten gelir bazen kelimeler. Bazen kelimeler de yetmez özgür dünyada yaşanılanları anlatmaya. Ne hissettiğinle ilgilidir aslında; görmek te, duymak ta, anlatmak ta. Kalptedir yaşanan her şey. Sana göre sokaktaki çocuk anasına göre kuzusudur. Kimisi bardağın yarısı boş derken, kimisinin dolu demesi gibi. Kimileri karartırken hayatını, kimileri bir kibrit çakar karanlığa dans ettirir renkleri. Umut eker simsiyah tarlaya. Umut verir gözlerine çekilmiş perdeye inat; aralar kalbinin perdesini mutluluk gönderir Reyhan gibi.